

վասնզի հոն էր իր ժառանգութիւնը, եւ Յեսոււի գերեզմանը պահուեցաւ Յիսուսի՝ Որդւոյն Աստուծոյ, այլ երբ հովերը փչեցին և անձրևները իջան, գերեզմանը սկախառն խիճերով լեցուեցաւ, շատ անգամ ջանացին երկաթէ մուրճերով եւ չկրցան բանալ գերեզմանը մեռեալ թաղելու համար, մինչև Աւագ Ուրբաթի օրը եւ որ յայտնի է թէ Երանելի Յովսէփ հրամայեց իր սպասաւորներուն երթալ «ուռամբ եւ փայտատօք» բանալու այն գերեզմանը, վասն զի «վասն տօնի շաբաթուն մտանելոյ» շտապեցուցիչ տազնապ մը կար, և ահա պէտք չտեսնուեցան «ուռանց կամ փայտատաց», այլ ձեռքերով բաւականացան մաքրել գերեզմանը, վասնզի լսելի եղաւ երանելի Յոբ նահապետին բերանով Ս. Հոգիին ըսածը, որ է «քաղցրացին նմա խիճք հեղեղատին» : Արդ Տիրոջը երկիւղածներու և սուրբ իմաստուններուն համար այսքանը բաւական է. («Յաղագս Յարութեան Քրիստոսի եւ խնկարէր կանանցն»), Ճառ. Թարգմ. Նախնեաց, Թ. 1032):

2. — Ըստ Յովնաննէս վրդ. Ծործորեցիի (ԺԳ. դար. — «Քանզի հանդերձապետին Եղեկիայ էր այս գերեզման, յորմէ տարագրեաց զնա Եսայի մարգարէ՝ ասելով, զի՞ է զի փորեցեր քեզ յարկ ի վիմի. հանցէ տէր Աստուած քո զհանդերձապետութիւն քո ի քէն՝ և յօտար երկիր վախճանեսցիս») (*) որ եղև իսկ : Իսկ յորժամ զգերեզմանս այս մնացեալ անխնամ յաւուրս գերութեան՝ և ծածկեցին զնա հեղեղք ուղիւից, զոր ստացեալ զտեղիս զայս Յովսէփ մեծատուն ի հայրենիս իւր՝ քան զի եւ պարտէզ իսկ էր. եւ սրբեաց

(*) Սովնաս հանդերձապետ (Սա. ԻԲ. 15):